

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Acte de commemoració del dia internacional de la llengua materna

Palau del Parlament, 24 de febrer de 2014

La presidenta

Bona tarda a tothom. Vull saludar en primer lloc els diputats, el membre de la mesa que ens acompanya i tots vostès, els membres de l'executiva de la Plataforma per la Llengua.

Abans comentàvem, a la breu audiència que hem tingut, que el juliol vaig rebre una carta de la Plataforma per la Llengua signada pel president –que avui s'ha excusat, ja que no pot venir per un problema personal que no ha pogut resoldre, però m'ha enviat una carta, de la qual els llegiré tres línies que crec que són importants– en què em demanava la possibilitat de celebrar el dia internacional de la llengua materna aquí al Parlament. Jo em pensava que aquesta proclamació, que la va fer la UNESCO el 1999, i per tant se celebra des del 2000 cada 21 de febrer, la plataforma la commemorava sempre i que ara demanava fer-ho al Parlament. Doncs no: és la primera vegada que la Plataforma per la Llengua la celebra, i han volgut fer-ho al Parlament. Per tant, per a mi és un plaer rebre'ls avui aquí per fer aquesta celebració, una celebració que tal com està muntada tinc la impressió que els petits que hi ha també gaudiran; no s'avorriran gaire. De tota manera, si algú crida no passa res. Ja hi estem acostumats, i, a més, que s'acostumin a venir al Parlament també ens agrada. Ens agrada que vinguin i vegin que els polítics som gent normal. És una manera d'obrir el Parlament, com és una manera d'obrir-lo celebrar-hi un acte com aquest, en defensa de la llengua, en defensa, aquí a Catalunya, de la llengua catalana, que és la que ens cohesiona, la que ens uneix, la que ha fet que fins ara el nostre país sigui conegut i reconegut com un país d'acollida, com un país de convivència i cohesió. Crec que això és important destacar-ho en moments difícils, o si més no complexos.

Voldria llegir dues línies de la carta que m'ha enviat Òscar Escudé: "Em serà impossible ser-hi. Hi seré, com si diguéssim. Però crec que serà una ocasió important, la d'avui, per traslladar el missatge del català com a llengua comuna en

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

un entorn multilingüe, on la defensa del català representa la defensa de totes les llengües. A Catalunya la llengua catalana és sinònim de cohesió. És el millor vehicle per fer comunitat.” I jo hi afegeixo: per fer comunitat, per fer poble i per fer país. Penso que un dels objectius més importants de la Plataforma per la Llengua és aquest: fer comunitat, fer país.

Endavant amb aquest acte. Passo ja la paraula a Carles Solà, periodista i membre de l'executiva, per iniciar aquest acte de commemoració del dia internacional de la llengua materna.

.....

Arribem ja al final d'aquest acte de celebració del dia internacional de la llengua materna. Permetin-me que en primer lloc felicitï la plataforma pels vint anys, vint anys que, com ha dit el director, han estat prolífics, intensos, i en què sobretot s'ha fet una feina transversal per intentar arribar a tot arreu. Crec que això és el més important. També vull recordar, en aquest sentit, qui en va ser un dels fundadors: Martí Gasull, a qui vaig tenir el goig de conèixer potser un any abans que morís, quan la plataforma va venir al Parlament a presentar-se a la presidenta. Per a mi va ser un goig estar amb vosaltres, conèixer la feina que feu i parlar amb Martí Gasull. Sé que s'ha creat un premi, el premi Martí Gasull, de què aquest any heu fet la primera edició. És una manera molt positiva de recordar-lo. Penso que és important que recordem les persones que han deixat petjada, però, a més, si és possible, que aquest record sigui visible, i amb el premi crec que aconseguireu aquesta visibilitat.

Deixeu-me també felicitar la Xarxa d'Entitats de Nouvinguts i les sis persones que, en representació de les vint-i-cinc entitats que en formen part, heu parlat aquí, en la vostra llengua i en la vostra segona llengua; en la primera, la de naixement, la materna, com diem, i en la segona, que és la llengua d'acollida. Us ho agraeixo de tot cor, i a més ho heu fet molt bé. És important que ens puguem conèixer i tinguem una relació en català. I us ho agraeixo perquè no solament significa un esforç... Penso que el més important és la voluntat que s'hi posa. Quan algú es proposa alguna cosa ho aconsegueix, i quan no vol no hi dóna importància i li costa molt. Per tant, vosaltres heu demostrat que teniu la voluntat d'apropar-vos a la societat que us ha acollit, aquesta societat que és representada al Parlament, de manera que com a presidenta us vol donar les gràcies de tot cor.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Aquesta és la manera amb què Catalunya vol seguir sent un país d'acollida. Ho ha estat sempre. El segle XX érem 3 milions, i després van venir 3 milions més de l'estat espanyol i ja en vam ser 6. Fa anys teníem un eslògan que deia: "Som 6 milions." Fa pocs dies, aquí al Parlament, vam celebrar el trentè aniversari del Centre d'Estudis Demogràfics, que estudia la població, i durant la jornada es va explicar com vam passar de ser 3 milions a ser-ne 6. I, després, de cop i volta, i el Centre d'Estudis Demogràfics no ho va preveure, perquè no era fàcil... Jo vaig fer una broma a la directora, a la jornada, quan vaig explicar que en una entrevista que li van fer ara fa vint anys li van preguntar quanta gent seríem a Catalunya el 2010, i ella va dir: "Potser 5 milions i mig, perquè si no hi ha polítiques a favor de la natalitat el país s'envellirà molt..." Va dir que seríem 5 milions i mig. No es podia preveure que arribaríem a ser 7 milions i mig. La realitat és que en deu anys, del 98 al 2008, a Catalunya hi va venir moltíssima gent, de continents, races, llengües i religions diferents. I per a una societat és molt difícil intentar assumir aquesta entrada tan important de nouvinguts. I, malgrat això, malgrat totes les dificultats que expliquen els estudiosos d'aquest tema, ens hem trobat, l'any 2014, amb una societat amb 7 milions i mig de persones i amb un model de cohesió que molts el voldrien; molts països molt més grans que Catalunya el voldrien. Crec que això ens ha d'omplir d'orgull, tant als qui som aquí de sempre com als qui han vingut i s'han volgut quedar perquè, tal com dèieu en les vostres intervencions, us sentiu catalans. I naturalment, que voleu mantenir la vostra llengua materna. Però la llengua d'acollida s'ha convertit en la vostra llengua, també, i en el nexa d'unió entre els qui som d'aquí de sempre i els qui heu vingut de fora.

Per tant, ho torno a dir, moltes gràcies per la feina que heu fet, i moltes gràcies per la vostra presència, la vostra presència avui en aquest acte i la vostra presència aquí a Catalunya. És important que el Parlament doni visibilitat a les entitats, les organitzacions, també internacionals, amb actes a què vingui gent d'arreu de Catalunya i de fora i així es conegui alhora què és i què es fa al Parlament, però sobretot perquè se sàpiga, i sapigueu, que el Parlament és la casa de tothom. Això jo ho dic sempre, ho diem els diputats i les diputades, però és que és veritat: els diputats representem els 7 milions i mig de catalans. Abans deia de broma que és important que la gent vingui, perquè així ens veuen de prop i veuen que no som tan rars. Sobretot –sobretot–, perquè ja fa anys que les enquestes o els estudis ens mostren que els ciutadans senten desafecció pels polítics i la política, i penso que és important que recuperem aquesta afecció, perquè, al final, la política la podem fer tots; o la fem tots, d'una manera o d'una altra, formant part d'una entitat o d'un partit polític. La realitat és que si volem que el país vagi endavant, ens hi hem

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

d'implicar tots. No es pot deixar només en mans dels poders públics. Crec que això ha de quedar molt clar.

I lligat a això, anem a la llengua. No podem deixar en mans dels poders públics la defensa de la llengua. Hi és importantíssim, el paper dels poders públics. I tant. Ho han fet d'una manera molt destacada aquests trenta anys? I tant. L'any passat vam celebrar en aquesta casa el trentè aniversari de la Llei de normalització lingüística, la del 1983, una llei aprovada per unanimitat, fet que és important. Moltes lleis d'aquella època, dels anys vuitanta, van ser aprovades amb gran consens. Hi havia partits de tota mena, però es posaven d'acord, perquè hi havia il·lusió per tirar endavant el país. I per això vull destacar l'impuls que els diputats dels anys vuitanta van donar al país. Hem pogut celebrar trenta anys d'aquella llei i hem aconseguit fites importants. Tornant a llegir 'Els altres catalans', de Paco Candel, amb la seva experiència dels anys seixanta, deia: "Llàstima que no puguem aprendre el català, perquè estaríem molt més a prop dels catalans d'aquí, i, per tant, nosaltres, els altres catalans, ens sentiríem més catalans, perquè podríem parlar la mateixa llengua." I deia: "El més important és que es pugui ensenyar el català, que els nostres fills i els nostres néts el puguin aprendre." I ell això ho va veure, perquè va viure fins a començament dels anys 2000. La política d'immersió lingüística ha estat molt positiva, perquè ha permès això, i ho ha permès, sobretot, a totes les persones que han vingut de fora aquests darrers deu, quinze, anys i que amb la llengua comuna han pogut entendre's. Crec que això també val la pena destacar-ho.

Ara, hem de seguir fent feina? I tant. En aquesta casa se n'ha de seguir fent? Sí. Al govern de Catalunya? Als governs municipals? També. La plataforma, però, no pot deixar de treballar. Les entitats adherides, les cent vint entitats que són, si en poden ser cent cinquanta, millor. Perquè la seva feina és diferent. En primer lloc, arriba més com una taca d'oli i sense imposicions de cap mena –això és molt important–, sinó amb la voluntat, amb l'esforç de cadascú, i arriba d'una forma transversal. La plataforma necessita que els poders públics mantinguin, d'alguna manera, la cadència i les ganes de seguir treballant perquè la llengua vagi endavant. Perquè ho tenim tots molt clar: la llengua és el primer signe d'identitat d'un poble, l'instrument amb què parles amb el teu pare, amb la teva mare, amb els teus germans, i tot el que una persona ha mamat els primers anys de la seva vida no s'oblida mai. Mai.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Així, la llengua és el nexa de la família, el nexa de la societat, el nexa de la comunitat, el nexa del poble. I, per tant, la feina de la plataforma és absolutament necessària, de manera que endavant, heu de seguir treballant.

I voldria acabar amb dos missatges molt breus. Un ja l'he dit: la feina per l'ús social del català no afecta exclusivament els poders públics, sinó que és una feina, entre cometes, obligada per a totes les entitats. I, segon, en sentir el manifest 'El català, llengua comuna', jo he tingut avantatge, perquè l'he pogut tenir abans i veure-hi alguns d'aquells missatges tan importants que sempre diem, i que la plataforma diu. En efecte, aquest manifest el que ens permet és visualitzar que la llengua és inclusiva, que l'ús de la llengua catalana és inclusiu, fet que va lligat a aquella característica tan pròpia de Catalunya de la cohesió i la convivència.

Quan parlem del nostre país, en podem dir moltes coses. Segur que se'ns n'acudirien moltes. Però jo sempre en remarco una: la riquesa més gran que té el nostre poble és la convivència i la cohesió. I això no ho podem perdre de cap manera. Hem tingut molts moments de gran dificultat. Els nostres pares i els nostres avis en van viure de molt complicats. Però com a país ho hem superat, perquè tenim una capacitat de resistència important. Però també tenim un coratge molt gran, i després tenim un seny molt remarcable. Tot plegat fa que defensem de veritat el país. I un acte com el d'avui ens ajuda a fer comunitat, a fer poble, a fer país. Penso que això pot ser el final d'aquest acte.

Els convido ara a visitar el palau del Parlament. Deixin-me un parell de minuts per explicar-los el que sempre explico quan ve gent a algun acte. Els diputats poden tapar-se les orelles, perquè m'ho han sentit dir un munt de vegades. Em sap greu. Bé, són en un edifici que es va construir fa tres-cents anys a la ciutadella que es va aixecar com a instrument de repressió militar contra el poble de Catalunya, per evitar que els catalans tornéssim a alçar-nos. N'era l'edifici militar per excel·lència. Al cap de cent cinquanta anys, gran part de la ciutadella van ser enderrocada. Aquest edifici, però, i els dos que hi ha al davant, la capella castrense i el que avui és un institut de batxillerat, van romandre dempeus. I el 1860 aquest edifici es va rehabilitar com a palau. De fet, havia de ser un palau reial, i per això hi ha aquests salons i aquests passadissos tan impressionants, que a l'edifici original no hi eren. Mai va ser utilitzat com a palau reial, però, i l'alcalde de Barcelona d'aleshores el va convertir en un museu municipal de diverses matèries, fins que el 1932, amb la Generalitat republicana, el president Macià va convenir amb l'alcalde que es convertís en la seu del Parlament de Catalunya. I ho va ser fins al 1939, quan van

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

ser suprimides les nostres institucions, com vostès ja saben. Quaranta anys després, el 1980, amb les primeres eleccions democràtiques al Parlament, es van tornar a obrir les portes d'aquest edifici com a seu del legislatiu, fins avui. Moltes vegades dic que, ironies de la història, el que va ser un edifici militar per excel·lència s'ha convertit en el lloc de la paraula. I aquí tots els diputats i diputades, cadascun des del seu projecte polític, estimem Catalunya i defensem aferrissadament que el país vagi endavant.

Res més. Moltes gràcies.